

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie A. K.
uniewinnionej od popełnienia przestępstwa z art. 212 § 2 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 listopada 2024 r.
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego –
X.Y. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 9 maja 2024 r., sygn. IV Ka 499/24
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego [...] w Krakowie z 12 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 1504/22/P

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

A. K. została oskarżona o to, że:

1.

I. w dniu 10 maja 2022 r. w bliżej nieustalonym miejscu na portalu społecznościowym F. na grupie publicznej „W. ” w dwóch postach o treści 1. „Człowiek z dwoma wyrokami karnymi ma być w K. „ekspertem” w trakcie konsultacji S. ” oraz 2. „Pan X.Y. były radny dzielnicy P. ma być jednym z „ekspertów” w trakcie konsultacji S. człowiek z dwoma wyrokami karnymi na wpływać na kształt strefy... a także głośnie nie przeciwko „ekspertowi” z wyrokami karnymi” sugerując, iż X.Y. został skazany za poważne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, za które orzeczono wobec niego środek kamy w postaci pozbawienia praw publicznych, pomówiła X.Y. za pomocą środków masowego komunikowania o takie postępowanie lub właściwości, które mogły poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do prowadzenia działalności społecznej dotyczącej publicznego propagowania rozwiązań komunikacyjnych,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

II. w dniu 10 maja 2022 r. w bliżej nieustalonym miejscu na portalu społecznościowym F. na profilu A. K. w poście o treści „Pan X.Y. były radny dzielnicy P. ma być jednym z ekspertów konsultacji S. człowiek z dwoma wyrokami karnymi ma wpływać na kształt strefy... a także głośnie nie przeciwko „ekspertowi” z wyrokami karnymi” sugerując, iż X.Y. został skazany za poważne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, za które orzeczono wobec niego środek kamy w postaci pozbawienia praw publicznych, pomówiła X.Y. za pomocą środków masowego komunikowania o takie postępowanie lub właściwości, które mogły poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do prowadzenia działalności społecznej dotyczącej publicznego propagowania rozwiązań komunikacyjnych,

tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

III. w dniu 8 lipca 2020 r. w bliżej nieustalonym miejscu na portalu społecznościowym F. na grupie publicznej „W. ” rozpowszechniła post opublikowany wcześniej przez nieustaloną osobę posługującą się Nickiem K. M. zaczynający się słowami „z prędkością 120 km/h w deszczu, przy ograniczeniu do

70 km/h, w centrum K. + wyprzedzanie na przejściu dla pieszych” pomówiła X.Y.. za pomocą środków masowego komunikowania, o to, że popełnił wykroczenie drogowe polegające na przekroczeniu o 50 km/h administracyjnie dopuszczalnej prędkości i wyprzedzanie na przejściu dla pieszych tj. o takie postępowanie lub właściwości, które mogły poniżyć go w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego do prowadzenia działalności społecznej dotyczącej publicznego propagowania rozwiązań komunikacyjnych promujących komunikację publiczną, rowerzystów i pieszych w ruchu drogowym, tj. o przestępstwo z art. 212 § 2 k.k.

Wyrokiem następnie z 12 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 1504/22/P, Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie uniewinnił oskarżoną od zarzucanych jej czynów i orzekł o kosztach postępowania sądowego obciążając nimi oskarżyciela prywatnego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie czynów zarzuconych oskarżonej w pkt. I i II prywatnego aktu oskarżenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że:
 1. wypowiedzi oskarżonej z 10 maja 2022 r. zamieszczone na grupie publicznej „W. ” i na profilu A.K. zawierały informacje o wydanych wobec X.Y. wyrokach za ścigane z oskarżenia prywatnego występki z art. 212 § 2 k.k. i art. 216 § 2 k.k., podczas, gdy z uwagi na ich niedookreślony i nieprecyzyjny charakter, przejawiający się w użyciu sformułowań: „człowiek z dwoma wyrokami karnymi i „ekspert z dwoma wyrokami karnym” oraz w zestawieniu tych sformułowań z faktem udziału oskarżyciela prywatnego w konsultacjach dotyczących Strefy Czystego Transportu, zawierały one sugestię, iż oskarżyciel prywatny został skazany za poważne przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, uniemożliwiające mu udział w konsultacjach społecznych,
 2. oskarżona zamieszczając w dniu 10 maja 2022 r. wypowiedzi zawarte w pkt I i II prywatnego aktu oskarżenia działała w obronie społecznie uzasadnionego interesu, podczas gdy celem działania oskarżonej była próba zdobycia

przewagi w istniejącym pomiędzy stronami konflikcie i pogwałcenia X.Y. ;

1. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. III prywatnego aktu

oskarżenia:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym ustaleniu, że oskarżona udostępniając niezwłocznie (tj. tuż po jego opublikowaniu) zawierający nieprawdziwe informacje post z dnia 8 lipca 2020 r. nieistniejącego K. M. na grupie publicznej „W. ” z komentarzem: „Sprawiedliwość istnieje i dopadła tego Pana”, bez najmniejszej nawet próby weryfikacji zawartych w nim informacji dotyczących pozostającego z nią w konflikcie X.Y. , nie działała w zamiarze bezpośrednim, podczas gdy zachowanie oskarżonej polegające na udostępnieniu na grupie publicznej „W. ” zawierającego nieprawdziwe informacje posta K. M. będącego osobą fikcyjną było umyślne, a jej zamiarem było pomówienie oskarżyciela prywatnego o zachowanie mogące poniżyć go w opinii publicznej,

2. naruszenie przepisów postępowania, a to:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie częściowo dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonej, polegające na uznaniu wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne w całości, podczas gdy jej twierdzenie o tym, iż w dniu 8 lipca 2020 r. znany był jej post X.Y. z dnia 16 kwietnia 2016 r. pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz dokumentami przedłożonymi przez oskarżyciela prywatnego, a to całością dyskusji pod postem X.Y. z dnia 16 kwietnia 2016 r. i postem M. J. z dnia 19 stycznia 2023 r.,

- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie dowodu z przedłożonych przez oskarżyciela prywatnego wypowiedzi oskarżonej dotyczących X.Y. (określonego przez nią m.in. mianem „szui”) i innych osób (które oskarżona określała mianem „upośledzonych”, zarzucała im kłamstwa, oszustwa, co skutkowało zablokowaniem jej konta przez Zarząd Transportu Publicznego w K., nadto w swoich postach w sposób prześmiewczy wykorzystywała związek pomiędzy imieniem i nazwiskiem wicedyrektora Zarządu Infrastruktury Komunalnej i Transportu w K., a potem Dyrektorem Zarządu Transportu Publicznego w K. X.Y.1 a imieniem i nazwiskiem zbrodniarza hitlerowskiego generalnego gubernatora okupowanych ziem polskich

Hansa Franka).

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 9 maja 2024 r., sygn. IV Ka 499/24, Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego wyroku w części dot. zarzucanej oskarżonej czynu z pkt. III aktu oskarżenia wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nieprawidłowym przeprowadzeniu przez sąd II instancji kontroli odwoławczej, w tym odstąpienie od rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia w sposób kompleksowy do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji lub ich jedynie fragmentaryczne uzasadnienie, a polegające w szczególności na:
 1. nienależytym wykazaniu, czym kierował się sąd odwoławczy uznając za sądem I instancji, że poczynione zostały prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. III prywatnego aktu oskarżenia, a oskarżona A. K. rozpowszechniając post K. M. zawierający nieprawdziwe zarzuty wobec X.Y. nie działała umyślnie;
 2. niedostatecznym wykazaniu, czym kierował się sąd odwoławczy uznając, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 410 k.p.k., pomijając dowody z przedłożonych przez oskarżyciela prywatnego wypowiedzi oskarżonej dotyczących X.Y. (określonego przez nią m.in. mianem „szui”);
 3. nienależytym wykazaniu, czym kierował się sąd odwoławczy uznając, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie częściowo dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonej, polegające na uznaniu wyjaśnień oskarżonej za wiarygodne w całości, podczas gdy jej twierdzenie o tym, iż w dniu 8 lipca 2020 r. znany był jej post X.Y. z dnia 16 kwietnia 2016 r. pozostawało w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz dokumentami

przedłożonymi przez oskarżyciela prywatnego, a to całością dyskusji pod postem X.Y. . z dnia 16 kwietnia 2016 r. i postem M. J. z dnia 19 stycznia 2023 r.;

1. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 28 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż po stronie oskarżonej zaistniało usprawiedliwione błędne przekonanie, iż rozpowszechnione przez nią zarzuty dotyczące naruszenia przez X.Y. w dniu 6 lipca 2020 r. przepisów prawa o ruchu drogowym (tj. wyprzedzaniu na przejściu dla pieszych i przekroczeniu administracyjnie dopuszczalnej prędkości) są prawdziwe;
2. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 29 k.k. w zw. z art. 213 § 2 k.k. poprzez uznanie, iż po stronie oskarżonej zaistniało usprawiedliwione błędne przekonanie, iż rozpowszechnione przez nią zarzuty dotyczące naruszenia przez X.Y. w dniu 6 lipca 2020 r. przepisów prawa o ruchu drogowym (tj. wyprzedzaniu na przejściu dla pieszych i przekroczeniu administracyjnie dopuszczalnej prędkości) są prawdziwe;
3. rażącą obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż skorzystanie z opcji „udostępnij” na portalu F. nie jest działaniem bezprawnym, albowiem jest to jedną z funkcji jaką oferuje ta platforma, a użytkownicy nie są zobowiązani prawem do weryfikacji każdej udostępnionej informacji.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 9 maja 2024 r., sygn. akt IV Ka 499/24, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Z uwagi na treść zarzutów formułowanych w kasacji, przypomnieć należy w pierwszej kolejności o tym, co Sąd Najwyższy stale i cierpliwie przypomina w swoim orzecznictwie, iż kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego nie jest powtarzanie kontroli odwoławczej, a tym samym ponowne badanie poprawności dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny poszczególnych dowodów, weryfikowanie zasadności ustaleń faktycznych czy współmierności orzeczonej kary, lecz wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Patrząc z tej perspektywy na treść zarzutów stawianych w kasacji, stwierdzić trzeba, że skarżący przy pomocy nadzwyczajnego środka zaskarżenia, który nie jest do tego przewidziany, próbuje doprowadzić do ponownej kontroli odwoławczej wyroku sądu pierwszej instancji. Sprawia to, że wywiedziona kasacja nie mogła wywołać oczekiwanego przez skarżącego skutku.

Skarżący nie może bowiem oczekiwać od Sądu Najwyższego, który w postępowaniu kasacyjnym jest sądem prawa, a nie faktów, przedstawiając motywy swojego rozstrzygnięcia, dublował kontrolę odwoławczą i wchodził w obszar kompetencji zastrzeżonych jedynie dla sądu odwoławczego.

Wobec tego, że wskazując w pierwszym zarzucie kasacji szereg różnych okoliczności, bez wykazania w odniesieniu do każdej z nich, jaki to istotny wpływ miała ona na treść zaskarżonego wyroku, wystarczy stwierdzić, że analiza uzasadnienia tego wyroku, prowadzona na tle uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji i treści wniesionych apelacji przekonuje, że sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę instancyjną z zachowaniem standardów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w takim zakresie, w jakim wymagały tego środki odwoławcze i przedmiot postępowania. Stopień bowiem szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego zależy w istocie od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji zawartej w apelacji. Z orzecznictwa natomiast Europejskiego

Trybunału Praw Człowieka wynika, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPC z 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPC z 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61). Biorąc więc pod uwagę określone ramy prawne w jakich winien poruszać się sąd odwoławczy wskazać należy, że uzasadnienie Sądu Okręgowego w Krakowie zawiera powody rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych we wniesionej apelacji. Sąd Okręgowy rozważył i ustosunkował się do wszystkich podniesionych w nich zarzutów, co nie jest równoznaczne ze szczegółowym odnoszeniem się do każdej poruszanej w apelacji kwestii.

Odnosząc się natomiast do zarzutów z pkt. 2-4 kasacji należy stwierdzić, że skarżący formułując w nich obrazę prawa materialnego uczynił to jedynie w formie nadanej im nazwy. W istocie bowiem, co wynika jednoznacznie z części motywacyjnej wywiedzionego nadzwyczajnego środka odwoławczego, należą one do sfery błędu w ustaleniach faktycznych, których podnoszenie w kasacji jest niedopuszczalne (art. 523 § 1 k.p.k.). Ponadto nawet prawidłowo sformułowane w nadzwyczajnym środku odwoławczym zarzuty obrazy prawa materialnego w okolicznościach tej sprawy byłoby zabiegiem całkowicie chybionym, gdyż bezspornym jest fakt, iż sąd odwoławczy nie stosował tych unormowań, skoro ograniczył się do utrzymania zaskarżonego wyroku uniewinniającego w mocy. Nie sposób byłoby również postawić sądowi odwoławczemu tego zarzutu w formule tzw. „przeniesienia”, a to z uwagi na fakt, że zarzutów obrazy prawa materialnego nie podniesiono w zwyczajnym środku zaskarżenia.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy oddalił kasację, obciążając jednocześnie oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi postępowania

[J.J.]

[a.f.]